

for Sogneraadformændene og i det Hele for dem, som have med denne Sag at gjøre. Det er ganske vist ogsaa et Fortrin, og det er ret behageligt for Sogneraadformændene, men det er vistnok ligesaa behageligt for den høitærede Minister. Ministeren vil nu, hvis dette Lovforslag bliver ophøiet til Lov, have let ved i tvivlsomme Tilfælde, naar der indkommer Forespørgsler til ham, at forklare og fortolke sit eget Lovforslag. Han behøver ikke at ty tilbage til den Bunke af gamle Reskripter og Minister skrivelser, som vi have under Fattiglovgivningen. Han kan gaa ud fra sit eget Lovforslag og fortolke det og træffe de fornødne Bestemmelser. Fra den Side kan jeg derfor heller ikke se, at vi behøve at takke Ministeren. Siden han har mærket, at der er Trang til et nyt Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen, til en saadan Modifikation af Bestemmelserne om Fattigvæsenet, er det ikke mere end Ministerens simple Pligt at fremsætte et saadant Lovforslag. Der er desuden ogsaa talt anerkjendende om, at Lovforslaget indeholder adskillige humane Bestemmelser, som vi ikke før have haft i Fattigloven, men de humane Bestemmelser, som dette Lovforslag indeholder, ere egentlig saa ringe i Forhold til Tidens Krav, at jeg aldrig kunde have tænkt mig, at vi havde faaet et i den Henseende saa fattigt Forslag som det, vi have faaet her. Det har været omtalt fra flere Sider, at det, vi nu mangle og særlig trænge til med Hensyn til Fattigvæsenets Ordning, er Midler til at komme den arbejdende og fattige Del af Befolkningen til Hjælp, naar der indtræffer uheldige Omstændigheder som Arbejdsløshed, saaledes at de kunde toges under Armene og hjælpes ud af Vanskelighederne, saa de kunde slippe for at ty til det offentlige Fattigvæsen. Hvis den ærebe Minister, som selv har været Medforslagsstiller til saadanne Forslag under Navn af Hjælpekasser, havde stillet et saadant Forslag enten som Appendix til Loven — og vi have jo et Appendix her i Lovforslaget om Alderdomsforsørgelse og Hjælp i Sygdomstilfælde — eller, hvis det havde været for meget, var fremkommen med det som særlig Lov, eller, hvis han var kommen med et Forslag til Alderdomsforsørgelse, hvor Stats tilskudet var bilagt Kommunitilskudet, vilde jeg have rettet en Tak og Anerkjendelse til Ministeren derfor. Men i de Retninger, som Tidens Krav medføre, indeholder Lovforslaget ikke Meget. Det, der i Lovforslaget gaar i human Retning, indeholdes jo i Kapitel III og gaar ud paa, at de uforsørgede og uordentlige Menneker ikke maa dele Bøvelse og bo sammen med Børn og

værdige Gamle. Det er nu en saa almindelig Tanke i Befolkningen, at jeg tror, at det mangfoldige Steder selv uden Lovforslagets Fremkomst allerede vilde være gennemført. Jeg tror heller ikke, at det vil faae saa stor Betydning, thi mange Steder er denne her i Lovforslaget nedlagte Tanke allerede anerkjendt og gennemført. Det er Grunden til, at jeg egentlig ikke kan være med til at takke Ministeren eller bringe ham min Anerkjendelse for det her i Lovforslaget nedlagte Arbejde. Det er ingen Kunst, naar man har et gammelt Lovforslag, at opskrive det og læse Korrektur paa det og indføre enkelte Bestemmelser, som Tidens Krav medføre, og som mangfoldige Gange have været omtalte. Det er ingen Kunst at indsætte dem i Lovforslaget.

Der er kun et enkelt Punkt i Lovforslaget, jeg vil omtale. Det er jo af andre Medlemmer saa noagtig gennemgaaet paa Rådss og paa Lovers, at det ikke behøver at eftersees nydeligere, og det Punkt, jeg sigter til, er rigtig nok ogsaa allerede fremhævet fra anden Side; men jeg kan dog ikke unblade at komme tilbage dertil. Det er Bestemmelsen i § 11 om, at Børn kunne tilpligtes at understøtte deres trængende Forældre. Saa vidt jeg husker, var det allerede optaget i det Forslag om det offentlige Fattigvæsen, der forelaa i Samlingen 1874—75; men blev dengang udstemt af Udvalget enstemmig; i alt Fald var der en stærk Stemning derimod, og jeg kan ikke se rettere end, at det er en stor Feil at give en saadan Bestemmelse. Som det nu gaar, er der mangfoldige Fattige, som understøtte deres gamle Forældre, og de gjøre det af en Pietets- og Kjærlighedsfølelse, som ikke bør berøres af Loven. Et lovbinde saadanne Forhold, tror jeg, er en stor Uret og Feil. Efter min Forstand er det heller ikke saaledes Børns Pligt at sørge for deres Forældre, som det er Forældres Pligt at sørge for deres Børn. Forældrenes Pligt kan ikke omtvistes; de have sat Børnene ind i Verden, og de skyldes saavidt muligt at give dem Opdragelse og Uddannelse. Men Børnene have en anden Opgave; de skulle skaffe sig selv en Stilling. Dersom de af Pietets- og Kjærlighedshensyn støtte deres gamle Forældre, ligger deri en Belsignelse, som mange Gange vil blive dem rigeligt gjengjældt, men at binde dem med et Lovbud, saa at de skulle gaa med den Klods slæbende gennem Livet, saalænge Forældrene lede, vil mangfoldige Gange hindre dem i at skaffe dem en Stilling i Verden. Det er derfor et Punkt, som jeg haaber, at det kommende Udvalg vil overveie og faae taget ud af Loven.